

„Hvad mener du? . . . Hvorfor skulde jeg ikke det?“

„Nej, for det vil dog snart blive til det samme for dig dér som her. Det vil ikke vare længe, før du ogsaa dér vil føle dig misfornøjet og bare længes bort.“

Han saa' hen paa hende med et undersøgende Blik; hun havde netop udtalt hans egen, nagende Tanke, som han ikke selv havde haft Mod til at aabenbare. Udsigten til at skulle begynde et nyt Liv i en ny Ensomhed, i et nyt, stort og tavst Øde, fik ham til at gyse.

„Hvad vil du da, at jeg skal gøre?“ spurgte han.

„Jeg synes, du skal gaa derhen, hvor din Længsel drager dig, Emanuel; . . . for det nytter jo dog ikke længer at ville gemme det for hinanden; vi kan jo lige saa godt snakke rent ud om det; . . . du længes efter at komme tilbage til din Familie og til de andre Forhold, som du har hjemme i, og det er jo egentlig ikke mere end rimeligt. Derfor synes jeg nu, du skulde ikke stride med dig selv længer, Emanuel; det nytter dog vist ikke noget. Jeg har netop tænkt over, at du vist nok kunde faa dig en Virksomhed inde